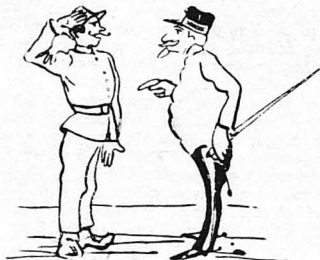

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

—Γιακουμάκη, βρέ Γιακουμάκη, Γιακουμή !... Δεν άκους, βρέ Γιακουμή ;

—Παρρρών !...

νά τὰ ξεκουσής, γιά νά τὰ βρώ έτοιμα όταν θά 'ρθώ ! Τ' άκούς ;
—Τ' άκούω !
—Άόμοιο, τό λοιπόν ! Καί κάμε γρήγορα, γιατί θά φύγω μετά τό φαγητό, στις δύο, ά-κριβώς !... Έπιρός, Μεταβολή... Μάρκος !

Ήταν καιρός νά πάη ό στρατηγός κ. Νικολής Χατζηγαϊδάς στό λουτρό, γιά νά ξεκουραστή λιγάκι από τό άτέλειστο της προτεωούσης καθήκιο !

Δύο ώρες στό γραφείο, άναφορά έπασιπτού, δυό - τρεις ύπογραφές, πόν τίς σπουτονε κ' αϊτές ό έπασιπτής μέ τό σπουλόχαοτο, κ' από χει μιά ματιά στόν κ. ύπουργό.

—Τι κίν'ς, σφρέ κέρ Νικουλή, καλά είσαι ; Πώς πάνε τά παιδιά ! Όθλα είναι ίν τάξει ; τόν ρωτούσε ό κ. ύπουργός.

—Όλα έν τάξει, κίριε ύπουργέ ! άπαντούσε ό κ. στρατηγός.

—Ένα ταγαράκι παίον'ς ;
—Έύχαριστώ.

—Γιά κάποτε μιά στιγμήοδα !

Τάβλεαν λοιπόν κ' όλη τήν ήμέρα ό κ. στρατηγός είχε καθήσιο ! Βαρεία βεβαίως ή ζωή αΐτη γιά έναν στρατηγό. Τά ίδια και τά ίδια. Φαί καλά, ποτό καλό, τό αΐσκίτητο, τό σπίτι, τό γραφείο και ό κ. ύπουργός !...

Άς πάει λοιπόν και λιγάκι νά ξεκουσΐη στό λουτρό !... Νά φορέση τά πολιτικά, νά πάη σ' άλλο μέρος, νά μείνη λίγο ελεύθερος, ν' αλλάξή τόπο, ζωή, σιγήθεις και κατάστασι, έστω και γιά 15 ήμέρες. Κι έπειτα ξαναγυρίσει στό μαγνητονάβο.

Στήν άρχή σέφθηκε πολύ σέ ποιά λουτρό νά πάη. Είπε γιά τά μόν, είπε γιά τό δέ και τέλος κατέληξε νά πάη στό Λουτρό. Έλεεινό τό μέρος, άκριβό και πληχτικό. Τό σιγαλίται. Μά τί νά γίνη ; Αΐτός, άν ήταν δυνατός, θά πήγαινε στό Πόζο, εκεί άπάνω ψηλά, κοντά στό Καΐμαϊκ - Τσαϊλάν, άπάνω στην κακομοίρα τήν Καρτζόδα, κοντά στα κωριά τά νερά και στό δασιά τά δένδρα, που λέρησε άληθινότητες μέρες μιά φορά, όταν ήταν λογαγός στην προκάμνη, στό Έλληνοσερβικά σύνορα, εκεί κοντά στη Τζένα.

Μά τώρα ! Στρατηγός, σοφ λέει ό άλλος ! Πρέπει νά πάη στό λουτρό της πόδας, που νά έχουν χρησιμοποιάγο, κεινούπα Εύρωπαϊκά και γυναικες με βαμμένα χείλια, σαν τά αυγά της Πασιχλιάς, που κοκκινίζουν τό νερό, όταν μπάνουν νά λουστούνε. Άλλά έτι κ' άν είναι, αλλάζει έτσι κανένας λιγάκι τή ζωή !... Και πήγε !

—Όταν πήρε ό Γιακουμάς νά καθαρίση τή στολή του κ. στρατηγού, τήν κίτταξε από δω, τήν κίτταξε από εκεί, όδια του έρχότανε από μπρο του, σαν νάχε κοπή γιά τό άνάστημά του !...
—Άχ, μανούλα μου, άναστέναιες, και νά μόν' στρατηγός !
Και μέτρησε άπάνω του τά ρούχα,

—Μέ γνωρίζετε έμένα ;

τά άπλωσε, τά έθαψε στό κορμί του.
—Ών νά ήτανε γιά μένα παραγγελία ! μοιμοίρισε.
—Υστερα φόρεσε τό άμπέλογο, με τά γαλιόνα τά χνουά και τό χρυσό πλιόμο με τή χρυσοκίτημένη δάφνη.

—Και τ' είναι τάχα ό Χατζηγαϊδάς, γιά νάνα στρατηγός ! άναρωτήθηκε.
—Είπατε φόρεσε όλη τή στολή, στάθηκε μπρός στόν καθρέφτη και αΐτοκαμαρωθήκε.

—Νά, μορέ, στρατηγός μιά φορά, που νά γεμίσ ό τόπος !... φώναζε. Γιά νά φορέσω και τίς μπότες !...

Καλούσι κ' αΐτές !
Δέν χόρταινε νά κίτταζετα μέσα στόν καθρέφτη...

—Στρατηγός, σοφ λέει ό άλλος, κ' ό Χατζηγαϊδάς ! Στρατηγός !... Και γιατί, παρακαλώ !

—Γιατί έχει ένα μύτο σαν κομπούρα ή γιατί έχει ύπογένειο, σαν σφρά από κοινέλι, ή μήπως γιατί τού έπεσε τό έύγκε, ή μήπως γιατί δέν τόν άφίρουν στιγμή ό ρεματισμοί του !...

—Στρατηγός και ό Χατζηγαϊδάς !... Πάει, λέει, και στό λουτρό νά ξεκουρασΐη !... Κι όλο : Γιακουμή... Γιακουμάκη !... τό τζει. Γι' αυτό θά πάη στό διάβολο και ό Έλληνοκός στρατός... Πήγε, όχι θά πάη !... Μέ τέτοιους στρατηγούς που κάνουνε !... Και δέν κίτταζον νά βρουν ένα λεβέντη νά κάνουν στρατηγό, που νά διατάξη και νά τρώζον του στρατιώτα τά δευέλια !... Νά κόψη και νά ράξη και νά τσακίση τήν καλύτεραταρία στις ποινές !... Έλα δώ σέ, δεκαενα, γιατί τό πλιόμο σου τό φοράς λίγο στραβά ;

—Εκκοπέντε μέρες φυλακή ! Έλα δώ σου, βρέ καλέ... Περατίμα είναι αΐτό ; Μεταβολή, είναι αΐτη ; Τριάντα μέρες στό φρέσκο ! Πώς !... Πώς !... Μά, είπες. Μά ! Σαρανταπέντε μέρες μέσα !... Έλα δώ, έπιλοζία ! Γιατί σοφ λείπουμε δυό δόντια ; Τριών μηνών φυλακίσις και στρατιωτική καθήρεσι ! Πώς ; Τι είπες ; Είπες τίποτα ;...

—Τάξ ! τάξ ! τάξ ! άκούστηκε νά χτυπούν τή στιγμή αΐτη τήν πόρτα.

—Έπιτορός ! φώναζε ό Γιακουμάκης.

—Ένας κίριος, με μαζικά άχτίναστα μαλλιά, μπήκε μέσα με διάκρισι.

—Χάριτε, κίριε στρατηγέ !

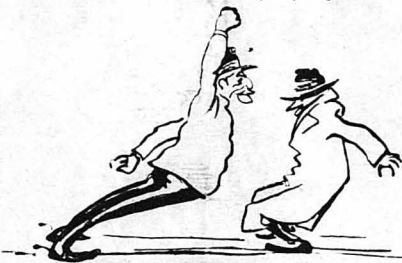
—Ό Γιακουμάκης, άπάνω στόν όιστρο τών τιμοφών, της άνευθώσεως του Έλληνοκού στρατού και της διορθώσεως τών πάντων, γίριος και κίτταζε τόν έπισκεπτή με κοινέ.

—Είσαιτό ό στρατηγός, βεβαίως, ό κίριος...
—Εγώ είμαι ! άπάντησε φουσκώνοντας ό Γιακουμάκης.

—Είμαι δημοσιογράφος... Μού επιτρέπετε νά σάς πείρω μιά συνέντευξη γιά τήν έφημερίδα μου, τήν «Ελευθεριάς» Εύρηνης !

—Πάρε μιά και δυό και τρεις ! Πάρε όσες θέλεις !... Και τί θά τήν κινήσι, δηλαδή ;

—Όά τήν βάλω στην έφημερίδα !... Θα ήθελα τή γνώμη σας, κ. στρατηγέ...
—Τή γνώμη μου ; Γιά κάποτε, βρέ παιδί μου... Γνώμις από μένα όσες θές. Παίονεις ένα κονιάκ ; Ένα ρούζα ; Έγχοιμ, ξερείς, έδώ ποιά πρώτη τάξεως !...
—Έύχαριστώ !...
—Κι' άλλο ένα άκόμα ; Ναι ; Κι' άλλο ένα ; Έλα, πέ τό κ' αΐτό, γιά νά τσογγροσώμε. Μ' αΐτό είναι Θεός !... Πίνει, πίνει κανείς, γορίζ νά τό καταλαβαΐναι !... Καλά έκαμες και ήδες. Κάποτε νά ποΐμε λίγο, κ' από γνώμις όσες θές !...
—Εξ' ήγειαν σας, κίριε στρατηγέ...
—Εξ' ήγειαν ! Είνε, ξερείς, και Ναζιώτικο. Θεέλις και λίγο σάιρος ; Είνε δασύνα ; Νά πίνη ή μάνα και νά ή δίνη τού παιδιού... Αΐτη ή Νάξος !νε περιδούλι. Είμαι βέβαιος πως μιά φορά κ' έναν καρπό έχει θά ήταν ό Παράδεισος !... Αΐτη τή γνώμη έχει κ' ό Μανωλάκης ό Ναυπλιώτης...
—Άκόμα ένα ποτηράκι ;...

Μιά τρομερή καπελλιά !...

—Φαίνεται πως τό άρθρο τόν πειράσε πολύ...
—Έύχαριστώ !...
—Κι' άλλο ένα άκόμα ; Ναι ; Κι' άλλο ένα ; Έλα, πέ τό κ' αΐτό, γιά νά τσογγροσώμε. Μ' αΐτό είναι Θεός !... Πίνει, πίνει κανείς, γορίζ νά τό καταλαβαΐναι !... Καλά έκαμες και ήδες. Κάποτε νά ποΐμε λίγο, κ' από γνώμις όσες θές !...
—Εξ' ήγειαν σας, κίριε στρατηγέ...
—Εξ' ήγειαν ! Είνε, ξερείς, και Ναζιώτικο. Θεέλις και λίγο σάιρος ; Είνε δασύνα ; Νά πίνη ή μάνα και νά ή δίνη τού παιδιού... Αΐτη ή Νάξος !νε περιδούλι. Είμαι βέβαιος πως μιά φορά κ' έναν καρπό έχει θά ήταν ό Παράδεισος !... Αΐτη τή γνώμη έχει κ' ό Μανωλάκης ό Ναυπλιώτης...
—Άκόμα ένα ποτηράκι ;...

—...Είκοσι μέρες φυλακή !...

—Άκόμα ένα ποτηράκι ;...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα ανατριχιαστικά άστεια του Καλλιγούλα. Ο Έρρικος 4ος και η ερωτική του μανевρέζα. Πώς την έπαθε... Χιαστική. Ένα ύρκιο ανέκδοτο του Μιχαήλ Άγγελου. Η βασίλισσα Έλισάβετ κι' ο έρωτοχτυπημένος νεαρός αλλοίως. Η προαγωγή και η τιμωρία του, κτλ.

Ο άπαθθρωπος αυτοκράτορας της Ρώμης Καλλιγούλας, ένα συζητούσε μιά ημέρα με δύο στρατηγούς του για σπουδαιότερα ζητήματα του Κράτους, ξέσπασε ξάφνου σε άκράτητα γέλια. Απόρησαν τότε οι δύο στρατηγοί, κι' ευλαβικά ρώτησαν την αιτία της απροδόκητης ευθυμίας του. Κι' ο Καλλιγούλας απάντησε σαρκαστικά: —Γελάω, γιατί σκεφθήκα, σε μια στιγμή, τί μορφασμούς θα κάνατε κι' οι δύο σας, μόλις διατάξω να σας κρεμάσουν!...

Κάποια ημέρα, ο περίφημος Δόν Ζουάν Έρρικος ο 4ος, βασιλεύς της Γαλλίας και της Ναβάρρας, συνήχησε σ' ένα σαλιού των ανακτόρων την δεοπνίδα ντέ Β... —Η δισ ντέ Β... ήταν άρωστώτη, αλλά κι' έναρητη, και άδικα πάραχη επί μήνες ο έρωτώληπος έστεμάρνος να την κατακτῆση.

Μόλις λοιπόν την είδε, σκίρησε από χαρά, θεσπώθηκε ότι κανέναν δεν τον έβλεπε, κι' έτρεξε κοντά της. Κι' ενώ έκείνη ύποκλινόταν, της έπε ειπε με κάποιο πείσμα: —Πώς θα μπορούσω, επιτέλους, δεσποινίς, να φθάσω ός τον ιδαιότερο θαλάμο σας; —Μόνον έπειτα από την ιεροτελεστία του γάμου, Μεγαλειότητε! του απάντησε η δεοπνίδις ντέ Β...

Κι' όσο να συνέληθ ο βασιλεύς απ' την άπροδόκτητη τολημηρ άπάντησή της, η δροσερή δεοπνίς του ξεφυγε άλλη μιά φορά άκομη. Ο περίφημος ζωγράφος Μιχαήλ Άγγελος συνιδάταν φιλικά με τον επίσης ζωγράφο—άλλα μέτρον όμως στην αξία—Φραντσια. Μια ημέρα, ο Μιχαήλ Άγγελος είδε το γυίο του Φραντσια, έναν ροδαλώτατον υπεπιπέ, τον όποιο γόρευε στα γονατά του ο ευτυχής πατέρας. Δεν κρατήθηκε τότε ο διάσημος καλλιτέχνης και έπε πονηρά στον Φραντσια: —Βλέπω, φίλε μου, πως πετυχαίνεις καλύτερα της ζωτανάς είκονες, παρά τίς τεχνιές!

Η βασίλισσα της Άγγλιας Έλισάβετ είχε νιώσει κάποτε, με την γυναικεία διασθήση της, ότι ένας απ' τους πιο άρωστούς, αλλά και πιο νεαρούς αλλοίως της, την αγαπούσε μυστικά. Θέλοντας λοιπόν να τον συγχίση η μεγάλη έκείνη βασίλισσα, του έπε ένα βροθύ σε κάποια δειλίμα των ανακτόρων, να της στείλη την έπομενη το πρωί την είκόνα της άγαπημένης του. Κι' ο έρωτευμένος αλλοίως, την έπομενη, πρωί-πρωί, έστειλε στην Έλισάβετ ένα καλυπυλιμένο βέμμα, μέσα στο όποιο θρισκόταν ένας πολυτελής κρυστάλλινος καθρέφτης!

Το αποτέλεμα ήταν, ότι ο αλλοίως προβιδάσθηκε σε άνώτερη θέσι, για την εξυπνάδα του, αλλά τον μετέθεσαν συγχρόως απ' τ'ά ανάκτορα, για την έξ ίσου μεγέθους τολημηρ του! Ο Δουέ του Ουόρτσστερ, περίφημος μεγιστάν της Άγγλιας, είδε μια ημέρα στο δρόμο τον ποιητή Πώπ, τον όποιο δεν έγνώριζε προσωπικώς. —Επειδή ύμως ο Πώπ ήταν κοντός, κακοφτιασμένος και χωλόος, έκανε έντυπωσι στον δούκα, ο όποιος έπε σ' έναν απ' τους άκολούθους του: —Είμαι περιεργός να μάθο, σε τί μπορεί να χρησιμεύ αυτό το άνωρωπάριο που περπατάει λοζά!

Κι' ο Πώπ, ο όποιος άκουσε το πείραγμα, στράφηκε άμέσως και ξεφώνισε: —Χρησιμεύω στο να διδάσκω τους όμοίους σας... να περπατούν ίσια! Σχετικά με την παροιμιώδη φιλαργυρία των Σκωτωέζων, ο Άγγλος στραταρχής δουέ του Ουέλλιγκτων—ο κληρητής του Ναπολέοντος—εινήθηζε να λένη το έξης χαριτωμένο: —Απ' τον στρατό μου ξεχωρίζω καθαρά τους Άγγλους, όταν φτάνουμε σε χωριά με πολλά θωδία... τους Ίρλανδούς, όταν φτάνουμε σε χωρές με πολλά κρασιά... και τους Σκωτωέζους, όταν πληρώνονται τον μιθθέ τους!...

Οι Άγγλοι αγαπούν πολύ το θωδινο κρέας, οι Ίρλανδοί είνε μεθυσσι, κι' οι Σκωτωέζοι μπορούν να σου αλλάξουν την πίστι για μιά δεκάρα.

—Χαριτωμένος εν' ο στρατηγός! φημίσε ο ρεπορτερο. —Τι' αυτό ήθελες να με ρωτήσης; Κι' εγώ αυτή τη γνώμη έχω... Είμαι χαριτωμένος!... —Όχι, στρατηγέ μου, εγώ θα ήθελα τη γνώμη σας επί του τετραμερούς Σιγμόντου. Ποία είνε η γνώμη σας, παραδειγματός χίονι, επί του προσχέζου πολέμου; —Τι, θέλουμε ναάναν πόλεμο; —Μά τ'ά Σίμφονα προσηρόντα πάντα τον πόλεμον!... —Κολοζήθια! Έγώ δεν δένω μια πεντάρα γι' αυτά... Όποιος παλάδος θέλει να πάη νά πολεμήση, άς πάη να βγάλη και τ'ά ματία του... Έγώ μιά πεντάρα δέν θα δώσω για τίς κοιταμάρες αυτές!... Άζούδς έκει νά πολεμήσουμε!... Καλά είμαστε, παιδι μου... Μετανήσσο ύπό τη θεσι σου!... Χρέτα κοιμάτι ξύλο!... —Όστε σεις είσθε εναντίον των πολεμών και παντός πολέμου, γενηκόδς!... —Βέβαια... Κοντά στη γνώση, άδερφέ!... —Κι' άν κρηγήθ, παρα την γνώμη σας, στρατηγέ μου, τί θα κά νετε; —Θά το σιάσω! Τι' θα κάω!... Θά το σιάσω για την Αίγυπτο... Έγώ εναν ζαβίγο έκει, που κάνει ήλιόμο από κοιμαάδες... Θα πάω να καθίσω σάτι τον... Όποιος κρηξεί πόλεμο, άς πάη να πολεμήση... Έγώ δέν έχω χάσιτα τ'ά μοιλάρα μου!... Τρεξίλιντας, ίσως και από την συγχίση των σοβαρών αϊτών δηλώσεων, ίσως και από το Ναζιόντο ραζι και από το κείτρος, ο δημοσιογράφος σπρωθήρε να φύγη. Τρεξίλιντας κι' ο στρατηγός, ίσως από τον θημό του, ίσως από το κείτρος και από το ραζι, τον ξερωδούσε ως την Ξσι πόρτα του σπιτιού. Φειγόντας, ο δημοσιογράφος ξαναφύησε: —Όστε, στρατηγέ μου, έχω την άδειαν σας να άναγράψω τίς ένδιωμενούς και σπουδαίς αυτές δηλώσεις σας, που θα κάμουν έντίστοια μεγάλη, στην έφημερίδα μου, την «Ελευθεριάσσαν Ειρήνην»; —Όπως αγαπάτε!... ***

Ο στρατηγός κ. Νικολής Κατζίχαλβάς, στο Λουτράκι, έφριδε και ξανάφριδε τα ματία του. Φύησε την έφημερίδα από δώ, την γύριζε από κει, το ίδιο... Με μεγάλη γοάμιατα και χινητιά, στην πρώτη σελίδα, σ' ένα τετρασίτλιο, με τίτλους ζοκαυούς, άναγράφετανα κάτι, που λίγο έλειπε να τον τρελλήνη! —Μουδ, μήπως άνευρετόμα;... φώναζε. Άλλά δέν άνευρετόμα δούλο. Η έφημερίδα ήταν έκει, ίδια κι' άναλλοίωτη, με τ'ά μεγάλα, ζαζακια σίν άφανα, γοάμιατά της: —Ο σοβαρά δηλώσεις του στρατηγού κυρίου Κατζίχαλβάς περί πολέμου, κλπ. —Ο κύριος στρατηγός, παρακάτω!...

Ο στρατηγός κ. Νικολής Κατζίχαλβάς, παρά του όποίου είχουμε την τιμήν να γίνουμε δεκτοί εις την ιδιαιτέραν κατοικίαν του, έσχε την καλωσύνην να μεις εΐμη, μετά πρωτοφανούς θέρρους και ειλικρινείας, ότι... άντιλαμψάνόμενος πόσον όλθέρρος και καταστρεπτικός θά είνε ο έπί θύρας πόλεμος διά την πατρίδα μας, θά άναχωρήση άμέσως διά την Αίγυπτον, μόλις όστος κρηγύθη, κλπ. κλπ. Ο στρατηγός είδε όλο το Λουτράκι, σπιτία, τραπέζια, γκαρσόνια, χαρτοπαιχτές, ζωφίλες χαρνεϊόνι, βιάζες, βιάζονες, κιάματα, να περυστίζοντα και να γυρίζον, να γυρίζον, σάν να είνε γίαι ο τόπος ένα ντάνιστζ, μέσα στο όποιο δίζαζαί όλοι χορνεύον... χορνεύον!... ***

Την ύλην μένα ο δημοσιογράφος, δούπον άζούμη δάφανε για τον χθεσίο του θημίωδο, κάθισε στο τραπέζι του να γορήνη ένα άζούμη άφθο επί της τελευταίας του έπιτηγίας, των άπροχρονών άντπολεμικών δηλώσεων του στρατηγού Κατζίχαλβάς, όταν είδε κ' άνοήγη η πόρτα άξαφνα και ένας στρατηγός να μπαίνη μέσα. Συνέντευξι θα θέλη κι' αυτός, μονομυθίως. Όλοι οι στρατηγοί, που φάνετα, θα κρηγύθον κατά του πολέμου!... Η εθνητιστική ιδέα θριαμβεύει! Μεγάλη έπιτυχία για την έφημερίδα μας!... Ο στρατηγός έατάφωσσε τ'ά χέρια του και στάθηκε έλαφρο του θυμωμένος, άγρωματτάζοντας, σάν ήρώστωτο που βούζει και κοζλάζει... —Με γνωρίζετε; φώναζε. —Δούλο. —Γνωρίζετε τον στρατηγό Κατζίχαλβά; —Πάρα πολύ. —Και δέν γνωρίζετε ήμένα; —Εσάς δέν έχω την τιμήν να σας γνωρίζω! —Ο στρατηγός Κατζίχαλβάς είμαι εγώ!

Μα πόν προφτάση να εκλαγή ο δημοσιογράφος η να σκεφθί πως γέμισε ο Έλληνας στρατός από Κατζίχαλβάδες, εδένθηκε μια τρομερή κατελλιά. Κατόπιν ο στρατηγός Κατζίχαλβάς έφρησε. Ο δημοσιογράφος στάθηκε μια στιγμή και τον ζήτηζε. Τ'ά σπαρα τον μαλλά, πίσω από το κεφάλι του, γυαλίζανε σάν άσπμένα στον ήλιο. Φάνετα ότι θα στενοχωρήθην πολύ, είτε φιλοσοφικά ο δημοσιογράφος, ιστιών το τολιμαδέν κατελλιά του. Θά τον πειραζε το άφθο μας! Για ιδέ; Σε δύο μέρες πως άσπασιν τα μαλλά του! Παραγγέσω, αλλά και το καπέλλο μου δέν είνε παιδί για φόρεμα!... Και τόρω; Τι' κόριο άφθο να γράψω;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

